

reelt. Alle, der har villet se det, har kunnet se det. Men der har ikke været ret mange i denne her sag, som har villet se.

Forslaget til vedtagelse er lige så pjattet og lige så meget politisk teater, og det går reelt ud på at sige: Fy, fy, det må vi ikke, det ved vi godt, det måtte de andre heller ikke, og de, der faktisk stod og skulle være rådgivere for køberne, det færøske landsstyre og den danske regering, havde et ufuldstændigt grundlag for godkendelse af aktiebyttet.

Her må jeg sige, at med det embedsapparat, som i hvert fald den danske regering har, havde den haft alle muligheder for at sikre sig de rigtige oplysninger. Havde to advokater i en hushandel ikke sikret, at den handel gik ordentlig for sig, var de endt i byretten.

Hvad sker der? Regeringen går ud af den dør, ryster det her af sig, og så kan man ellers se, om man kan hænge nogle embedsmænd op på det. Jeg synes, det er for dårligt, og den her sag kan ikke slutte, og alle sten er ikke vendt, som statsministeren lovede både befolkningen og Folketinget at sørge for, før vi har fået Folketingets dokumenter lagt ved siden af den her rapport.

Det er regeringen og Det Konservative Folkeparti, der bærer ansvaret for, at Grønborgrapporten ikke har de konklusioner, som fru Pia Gjellerup så rigtigt efterlyste. Dem må vi lave selv. Derfor slutter arbejdet ikke.

Om forslaget til vedtagelse kan Fremskridtspartiet ikke støtte.

Frank Aaen (EL):

I denne debat siges der meget og i kommissionsberetningen står der meget om, hvordan det her skete. Der står i virkeligheden meget lidt om, og vi har også hørt meget lidt om, hvorfor det skete. Hele forløbet har vi også fået meget vel illustreret de sidste 8-10 dage, hvor man her på Christiansborg er utrolig fokuseret på den ene fodfejl. Man interesserer sig mere for detaljen end for helheden, og man forstår ikke detaljen, hvis ikke man ser, hvad det er for et forløb, der faktisk pågik. Derfor vil jeg godt bruge lidt tid på baggrunden for det, der skete i 1992 og 1993.

Den Danske Bank, som er hovedpersonen, etablerede sig på Færøerne i 1906. Den blev hovedbank for Færøerne. Datterbanken, Færøebanken, var størst. Den Danske Bank var helt afgørende for den samlede færøske økonomi, for erhvervslivets og for landsstyrets kreditter. I

de år, hvor den færøske økonomi løb løbsk, pumpede Den Danske Bank et milliardbeløb ud i kreditter. Op gennem 1980'erne mere end tredoblede banken sine udlån på Færøerne, og den var således helt tæt med til at skabe den krise, der indtrådte efter forbrugsfesten og de villige investeringer.

Banken var førende i sagerne med overbelåning af skibe. Færøebankens danske direktion udpeget af Den Danske Bank blev sigtet i sagerne med overbelåning. Banken var generelt set med til at hælde benzin på bålet, og de tjente utrolig mange gode penge i de år. Den satsede, som en kapitalist jo gør, store summer på at få en pæn fortjeneste, men da satsningen viste sig at slå fejl, da tabene begyndte at melde sig, stak Den Danske Bank halen mellem benene og løb fra den milliardregning, den selv havde skabt.

Ja, på falderebet forstærkede banken i virkeligheden krisen deroppe ved at organisere en kapitalflugt. Den Danske Bank tog lige på vej ud af døren de bedste kunder, de største indlånskonti med ned til København, således at kapitalmangelen i Færøebanken blev dramatisk forstærket på grund af Den Danske Banks organiserede kapitalflugt i slutningen af 1992, begyndelsen af 1993.

Vi ved også, at man prøvede at slippe ud, allerede før krisen var brudt ud, dengang kun bankens ledelse vidste, at man stod over for milliardtab. Man forsøgte i 1990 at sælge den synkende skude til landsstyret. Det skete ikke. Man forsøgte igen i 1992, og i 1993, hvor det lykkedes, men da var der jo mere klarhed om sammenhængen, og derfor var det den luskede facon, vi har diskuteret i dag.

Det er jo interessant med det her kig ind bag den pæne facade, men det mest overraskende af det, som vi har set og fået beskrevet, er i virkeligheden, hvordan det lykkedes banken at få den danske stat til at medvirke så aktivt til at gennemføre snyderiet. Uden danske myndigheders aktive medvirken var snyderiet jo aldrig blevet gennemført. Det er veldokumenteret, det har vi været inde på tidligere i dag, og det, der er det afgørende spørgsmål, er, hvordan man i virkeligheden kunne have så mange embedsmænd til at arbejde direkte for Den Danske Banks interesser imod færingernes og imod den danske stats egentlige interesser i det her.

Der er ikke nogen, der skal få os til at tro, at sådan et forløb bliver gennemført, uden at der er givet en politisk ordre på et eller andet tidspunkt. Vi har faktisk så meget tillid til embeds-